

Gaan waar geen wegen gaan - Ekklesia 50 jaar

10 maart 2024

Vorbereid door Marijke Bessels en Einar Sies

Welkom en inleiding - kaarsen – klankschaal

Welkom, welkom! Wie je ook bent en waar je ook vandaan komt. Met deze woorden begon Aad Spruit - vandaag 50 jaar geleden, in de Kloosterkerk - de eerste viering van de Ekklesia.

En met dezelfde woorden begon Eric Kruit op 14 maart 1999 de viering van het 25 jarig jubileum van de Ekklesia.

Eric vervolgte: 'Het welkom "wie je ook bent en waar je ook vandaan komt" wordt ook tegenwoordig nog vaak in de Barthkapel gebruikt en het drukt mijns inziens heel goed uit wat de Ekklesia is en waar de Ekklesia voor staat: openheid, betrokkenheid, warmte en respect.

Op die manier proberen we ons geloof in onszelf en naar anderen toe gestalte te geven, toen en nu nog steeds. Het maakt ons eigenzinnig, we zijn een eigenzinnige basisgemeenschap, we willen niet in kerkbanken zitten, maar zetten stoelen in een kring, zodat we elkaar beter kunnen zien. U zit wellicht ongemakkelijk maar wel historisch en religieus verantwoord.

Wat ons bindt zijn die begrippen openheid, respect, warmte en betrokkenheid. Wat ons verder bindt is dat zoeken naar een betere wereld, een wereld van vrede en recht. Dat is een zoektocht, een gaan waar geen wegen gaan, een vallen en opstaan. Ik hoop dat u met ons in die bijzondere viering iets van die begrippen en die zoektocht mee mag maken. '

Tot zoverre Eric.

De viering van vandaag zal teruggrijpen op die jubileumviering uit 1999

maar wat korter en soberder, want die viering toen, met bijna 200 aanwezigen, duurde zo'n 2 uur. Welkom dus, wie je ook bent en waar je ook vandaan komt.

Lied: [Vol van verwachting – bij 50 jaar Ekklesia](#)

M Lezing: Marcus 9: 2-8

Zes dagen later nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes met zich mee een hoge berg op, waar ze helemaal alleen waren. Voor hun ogen veranderde hij van gedaante, zijn kleren gingen helder wit glanzen, zo wit als geen enkele wolwasser op aarde voor elkaar zou kunnen krijgen. Toen verscheen Elia aan hen, samen met Mozes, en ze spraken met Jezus.

Petrus nam het woord en zei tegen Jezus: 'Rabbi, het is goed dat wij hier zijn; laten we drie tenten opslaan, een voor u, een voor Mozes en een voor Elia.'

Hij wist niet goed wat hij moest zeggen, want ze waren door schrik overweldigd.

Toen viel de schaduw van een wolk over hen, en uit de wolk klonk een stem: 'Dit is mijn geliefde Zoon, luister naar hem!' Ze keken om zich heen en zagen opeens niemand meer, behalve Jezus, die nog bij hen stond.

Lied: Boek jij bent geleefd

VL 491

Gaan waar geen wegen gaan

Gaan waar geen wegen gaan: Dat was het thema van de jubileumviering van 25 jaar geleden. En George hield in die viering de overweging over het stuk uit Marcus 8 dat we net hebben gelezen.

Om de sfeer van toen te proeven haal ik grote delen van die overweging van George aan. Dit is helemaal in lijn met de aanbeveling aan voorbereiders om het gemakkelijk te maken en oude overwegingen te hergebruiken.

Lieve mensen, zei George, we treffen daarboven op die berg naast Jezus, Petrus, Jacobus en Johannes twee 'gezanten uit de bovennatuurlijke wereld aan', Mozes en Elia. Waarom juist die twee? Misschien wel omdat de weg die die twee gaan lijkt op die 'mensenmogelijke' weg die Jezus gaat. Ze zoeken alle drie een weg naar een betere wereld dan de wereld waarin zij leven. Mozes zoekt die weg door de woestijn om met zijn volk te ontkomen aan de slavernij van Egypte; Elia zoekt een uitweg uit de boze wereld van Baäl onder koning Achab en koningin Isebel; en Jezus zoekt een weg om geweldloos te leven onder het juk van de Romeinen en tegelijkertijd te breken met de verstarde sociale en religieuze opvattingen van hem vijandige priesters en schriftgeleerden.

Maar er zijn meer overeenkomsten. Alle drie gaan ze bij tijd en wijlen de berg op. Daar voelen ze zich dicht bij God en voeren er vertrouwelijke gesprekken met hem. Mozes en Elia willen daar bovendien graag God zien met eigen ogen. Alleen is dat niet voor hen weggelegd, net zo min als voor ons trouwens. Mozes mag God alleen maar op de rug zien en Elia hoort hem slechts in het suizen van een zachte koelte. Alleen Jezus vraagt er niet om, om God te zien. De evangelist laat hem immers van zichzelf zeggen *wie mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien*. In de trant van de joodse filosoof Levinas mogen we zeggen, voelt George, dat God in de mensenwereld te zien is in het gelaat van de ander, van mensen die iets van hem uitstralen.

En alle drie hebben ze een wonderlijk levenseinde. Mozes sterft op mysterieuze wijze op de berg Nebo en wordt daar door God zelf begraven. Elia wordt voor de ogen van zijn knecht Elisa in een vurige wagen met paarden regelrecht weggevoerd naar de hemel. En Jezus vaart na zijn opstanding als Elia ten hemel.

Maar nu weer terug naar ons verhaal, zegt George. Naast de drie hoofdpersonen zijn er immers ook die drie bekende vertrouwelingen van Jezus aanwezig, die vertegenwoordigen ons zo'n beetje. En samen met hen verkeren we op die berg even in de transcendente wereld van God. Als Petrus dan ook Mozes en Elia – kennelijk afgedaald om Jezus op zijn gevaarvolle weg een riem onder het hart te steken – bij hem ziet staan, badend in een hemels licht, en hen met zijn rabbi hoort praten, ervaart hij dat als een stukje hemel op aarde. En dat wil hij vasthouden. Dus roept hij geestdriftig uit: *Rabbi het is goed dat we hier zijn. Laten we drie tenten bouwen, een voor U, een voor Mozes en een voor Elia.*

Goed idee zou je zeggen. Maar kijk, zegt George, daar gaat Petrus nou net weer een tikkeltje te ver. Want dan klinkt de stem van God uit de wolk die zegt *Dit is mijn geliefde zoon, luister naar Hem*. Met andere woorden, doe in plaats van tenten bouwen liever wat Hij zegt. En daarmee verdwijnt het visioen op even wonderbaarlijke wijze als het gekomen is. Het drietal en wij moeten met Jezus van Nazareth gewoon weer de berg af, terug naar de banale alledaagse werkelijkheid.

Daar zit voor George de les in dit verhaal:

Het is goed dat we in onze zondagse vieringen even met Jezus van Nazareth de berg op gaan om te bidden, visioenen te zien, maar we mogen ons anderzijds in geen geval onttrekken

aan het leven van alledag. Niet in een tempel, niet in een Barthkapel, niet in een kerk met haar dogma's en wat dies meer zij, we moeten weer de weg op, Egypte, het gouden kalf, de Baäl en de verstarring te lijf, meegaan in de evolutie van de tijd, werken aan sociale gerechtigheid, vrede en behoud van de schepping. En dat valt voor gewone mensen, zoals wij zijn, niet mee.

Wat wij in ons wereldje van hier en nu slechts kunnen doen is vasten – sober leven dus – en bidden om de weg te durven gaan die Jezus van Nazareth ons voorging, ook al gaat die weg door een woestijn waar voor menselijk oog geen wegen gaan.

Tot zover George.

Vijftig jaar hebben we met vallen en opstaan geprobeerd die weg te gaan en daar kunnen we dankbaar op terugkijken. Dierbare herinneringen aan de tijd dat we meer dan honderd leden hadden, verschillende gespreksgroepen en actiegroepen, maar ook felle disputen over de richting van die weg, de koers van de Ekklesia. Die vette jaren liggen achter ons.

En tenten opzetten, zoals Petrus wilde om te bewaren wat was, wat voorbij is, kunnen we niet en moeten we ook niet willen. De Ekklesia zal niet nog heel veel jaren blijven bestaan maar laten we die tijd goed gebruiken en ervan genieten zolang het nog kan.

Ik wil afsluiten met het gedicht van Vasalis dat ik ook las in de vorige viering:

Als daar muziek voor is wil ik het horen,
ik wil muziek voor oude mensen die nog krachtig zijn,
en omgeploegd met lange, diepe voren,
en ongelovig. Die de wellust en de pijn
nog kennen. Die bezaten en verloren.

En àls er wijsheid is,
die geen vermoeidheid is
en helderheid, die geen versterving is
wil ik die zien, wil ik die horen.

En anders wil ik zot en troebel zijn.

Laat het zo zijn.

Lied: *Hoe ver te gaan*

VL 318

Lichtjes

- **Uit Dankbaarheid**

- **Voorbeden**

Tafelgebed 'Twee of 3 is niet veel' (Jan van Opbergen)

map 65

Breken en delen

Onze vader verborgen

VL 250

Reactie, collecte voor het Respijthuis

Slotlied: Uit vuur en ijzer

VL 774